

HISTÒRIES QUE ENS FAN SENTIR HUMANS

La recordo com si hagués sigut ahir mateix. Érem al voltant d'una foguera, viva, única, brillant en mig del no-res. En Kiros estava assegut sobre una roca i parlava. La seva veu m'agradava. Era greu però dolça, et senties segur quan l'escoltaves. Observàvem aquella bella xarxa estel·lar perfectament col·locada al cel i a la lluna; callada, bonica i tan únicament elegant. La Meemaw va demanar una història, d'aquelles que et feien sentir humà. L'home va somriure i va acceptar la petició de la petita.

Aquesta és la història d'un pirata. I no un pirata qualsevol. No d'aquells que viuen amargats per la trista obligació d'aparentar una persona que no és. Dominants, inflexibles, autoritaris i egoistes. No d'aquests. A ell li agradava el jazz. Des de ben petit estava destinat moralment a ser pirata. Mai s'havia plantejat ser pintor, escriptor, astròleg o músic, res d'això; ell havia de ser un terrible corsari, com el seu pare, i el pare del seu pare, i el pare del pare del seu pare. Però tampoc està de més mencionar, que l'Ikay era un bon pirata, encara que no fos feliç sent-ho. Quan va heretar 'La Perla', amb tan sols 17 anys, es va embarcar al que anomenaven el Nou Món. Era el moment de demostrar de quina família provenia. Quan arribà a la riba, s'ajupí immers en el seu silenci i agafà un grapat de sorra. Va deixar passar uns instants i la va anar deixant caure observant com el vent se l'emportava. La seva tripulació va explorar el territori i, ell evadint-se de la resta, va arribar a les profunditats d'aquella vegetació i es va deixar emportar per una música que el conduïa a oblidar-se de dirigir la missió. Quatre adults tocaven uns instruments que es combinaven a la perfecció. La melodia. Activa. Lleugera. Jazz. Un parell de nenes ballaven al seu ritme. Ballaven àcrates, descalces, innocents, feliçes; sense importar-li res més que seguir la cançó. L'Ikay volia una vida així. I no es va veure amb cor de robar, el que normalment feien els pirates com ell. Va retrocedir les seves passes ombries i va deixar en l'anonimat aquella gent. Aquell dia va ser un gran dia. La seva tripulació va emportar-se un gran botí provinent d'unes tribus no gaire llunyanes a les persones que havia ocultat. Marxant, des de popa, s'adonà que la vida era efímera, malauradament, i no podia permetre's viure-la sense acceptar qui realment era. L'Ikay va ser el pirata que va anar per la riba del silenci i va trobar el jazz, i a vegades aquests descobriments ens poden canviar la vida.

En Kiros va callar durant uns segons i li va preguntar a en Gared, entremaliat com ell sol, què hauria fet si hagués sigut l'Ikay. El nen va respondre sense cap tipus de dificultat que s'hagués dedicat a la música. El savi, però, va dir, que no era tan fàcil escapar dels nostres orígens, però havíem de lluitar pel que ens motivés a despertar-nos cada dia, escapant del que tenien predestinat per nosaltres. I amb aquestes paraules, va semblar que el foc se sentís petit, en Kiros sabia com fer reflexionar la gent. Era bo amb les paraules.

La Meemaw era una nena curiosa, d'uns vuit anyets. Tenia dues espurnes com a ulls. Sempre estava preparada per escoltar una nova història, d'aquelles que et feien sentir humà; no s'adonava que eren petites lliçons que en Kiros ensenyava. Aquesta vegada no va ser ella qui la demanà. L'home va preguntar als nens, que es mostraven atents als seus moviments, qui pensaven que era el rei de la sabana. En Gared, com sempre solia fer, va aixecar-se molt ràpidament com a senyal per demanar el to de paraula. Quan va poder parlar, el nen va dir que el lleó era el rei de la sabana. Va seure i en Kiros somrigué amb aquella mirada enigmàtica, que ell només sabia fer abans de donar-te una lliçó. El perquè d'aquesta creença era desconeguda pels infants. I llavors, la seva veu dolça i greu, deia que et prepararessis per escoltar un altre conte.

Aquesta és la història d'un lleó. Un lleó amb mirada ignívoma. De caminar humil i noble. Lleial i just. Era lliure restant per una cosa, seria rei de la sabana. I us preguntareu quin inconvenient tenia l'animal en ser sobirà. Era bo i empàtic, ajudava la resta sempre que podia. El lleó, tot just quan es va adonar de la responsabilitat que l'esperava, es va començar a qüestionar la veritat que ell coneixia. Mirava els altres animals i pensava que l'elefant podria ser un bon candidat pel seu càrrec. Era gran i imposava, però sabia escoltar i això aniria bé quan rebés queixes de les girafes sobre els lèmurs entremaliats. Podria utilitzar la seva llarga trompa per demanar silenci quan calgués. Per què els lleons sempre havien estat els reis de la sabana? El nostre protagonista es va apropar a un elefant i li va preguntar per què els lleons dominaven el territori.

En Kiros va aturar uns segons la història i va preguntar a la Meemaw què creia ella que l'elefant havia respost al lleó. La nena s'ho va pensar uns instants i va dir que l'elefant no ho sabia, que havia estat tan remota en el temps la decisió, que ja no sabrien el perquè. En Kiros es va sorprendre per la resposta de la nena. La Meemaw l'escoltava molt bé. L'home va assentir i li va donar la raó.

L'elefant va contestar amb respecte al futur rei. Desconeixia l'origen de la sobirania dels lleons a la sabana. Suposava que era perquè el lleó sempre s'havia vist com un animal imponent i com a un bon jutge. L'animal va agrair la col·laboració de l'elefant i va marxar reflexiu, immers en els seus pensaments. Mai ningú no es va plantejar de canviar el sobirà de la sabana. Significava això que el que estava imposat des de temps remots no es podria canviar? Significava que la tradició era correcta? Significava això que la revolució no estava permesa?

En Kiros va concloure que hi havia normes, idees, coses que estaven coaccionades, sense la més lleu intenció de ser canviades. Però, això no significava que estiguessin bé. Hem de qüestionar, criticar, preguntar, estudiar, observar... Intentar veure les coses en perspectiva, i saber que hi ha costums i

persones molt diferents de les nostres, però això no els feia inferiors. I aquesta última frase el va portar a una nova història.

Aquesta és la història d'en Jaguar. Un noi de pell morena i ulls verds, mirada salvatge i curiosa. Vivia allà, on és el bressol de la humanitat. El podies trobar mirant horitzons, enfilant-se pels arbres, esquitxant aigua... Mai estava quiet. A la nit, escalava el seu racó preferit del món i observava. La nit. El silenci. La brisa nocturna. El fregament de les fulles amb el terra i el vent. I les estrelles. Li agradava fer dibuixos unint-los amb línies imaginàries, una flor, una zebra... I esperava ansiós l'aurora boreal, com un espectacle de flames verdes que es mouen com serps paral·leles al nostre món. I així cada dia. Aquella nit, però, alguna cosa va canviar. S'estirà en silenci disposat a dormir, i quan els somnis anaven arribant, va sentir un soroll. Es posà en alerta i descobrí un cos. Una noia blanca, com els núvols que veia al matí. En el seu cabell es podien tastar els colors de la posta de sol. I els ulls, verds, com els seus. Es va deixar veure i es va apropar a ell. Va començar a parlar en una llengua que ell no entenia; en Jaguar va preguntar-li qui era i què feia allà, però ella no sabia que deia ell. Els dos van acabant comprenent que a través de les paraules els era impossible comunicar-se. Ell es va estirar, com tenia planejat, i ella el va copiar. Tots dos es van quedar en silenci bocabadats per l'espectacle celestial que els brindava la natura. Ella va pronunciar "Nora" i en Jaguar va entendre que era el seu nom. Ell va dir "Jaguar". L'observava de reüll. Tenia dues cames, dos braços, dues mans, dos ulls, una boca, un nas... Com podia ser tan igual i a la vegada tan diferent? D'on venia? No era com la mare. Va notar com va somriure. Li agradava observar la nit. Com a ell. La Nora havia vingut de safari amb la seva família i s'havia perdut. Era anglesa. I va quedar totalment enamorada del noi que vivia a les estrelles.

En Jaguar era africà i la Nora era europea, milers de quilòmetres que els diferenciaven, però eren persones iguals, oi? És normal preguntar-se el perquè de les coses, navegar pels remots oceans de l'ànima, fer-li voltes i més voltes. I observar. Mirar atentament un cos, com balla i es mou, es flexiona, s'estira, sent, s'estripa per dins. Perquè estem vius, perquè estem en moviment. Plantegem-nos la contradicció més gran de la nostra essència: revolucionar-se o mantenir-se en la fina línia que suposa l'espai-temps que només ens determina com a persones.

El cert és que en Kiros era un home avançat a la seva època. Ell tenia aquella facilitat tan humil de pensar... I tan real. Si vols matar alguna cosa, deixa-la quieta, deia. Pensava que no pertanyíem a cap lloc, però sí, que formàvem part de tots els racons del món. Ja que no tenim pertinences, sinó, equipatge.